

Şizofrenik AB Treni kazaya uğrar telaşı tutarsızdır.

Yazar: Ali Kınalı

Türkiye'nin AB'ne üyeliği etrafında yürütülen tartışmalara bakıldığında, gerçeklerin bilinçli biçimde dement edildiğine tanık oluyoruz. Gelişmeleri olduğu gibi ve gerçek boyutuyla vermemek için, Türk medyası adeta rekabet içindedir. Kapalı toplumlarda gelenek olduğu gibi, olaylar yaşandığı şekliyle değil, filtrelenerek verilmektedir. Sorunun gerçek içeriğiyle görülmesine engel olmak amacıyla, devlet yetkililerinin ve bağımlı medyanın ağız ve eylem birliği içinde olduğu anlaşılıyor. Ortadaki bu dement politikasına üstlük olarak, kamuoyunu manipüle edebilme taktikleride cabadan oynanmaktadır. Bütün bu çabaların gerisinde yatan amacın, geniş yığınları kontrol etmek ve tek başına egemenlerin çıkarına olan gündemler ile sınırlı bir ortamı sürgit yaşatmak amacıyla olduğu görüşümdedir. En ilginç olanıysa, AB dışında kalındığında hayatın son bulmuş olacağı korkusunun ortama enjekte ediliyor oluşudur. Bu durumu burada bu yazıyla ele almış olacağız!

Entel çevreler, bildik köşe yazarları ve diğer burjuva enformasyon mekanizması içinde yer almış olan güçlerin telaşına bakılacak olursa, birliğe evet denmemesi halinde tren kazası meydana gelecektir. Bize göre bu türden konsprasyon teorilerinin sınıfsal bir amacı bulunmaktadır Ve özünde emekçi yığınlarına karşı bilinçli olarak verilen psikolojik savaşla ilişkili bir durumdur. Bu ve benzeri biçimdeki psikolojik saldırıların bir amaç dahilinde yapıldığını biliyoruz. Psikolojik savaşın, vazgeçilmez bir yıldırma ve teslim alma yöntemi olduğu açıktır. İşbirlikçi burjuvanın emekçi yığınları üzerinde tahakkümünü sürgit bir biçimde tutmak amacıyla, Psikolojik yöntemlere sarıldığı biliniyor. Ve bu yöntemleri sınıfsal savaşın dışında görmek de mümkün değildir.

Şizofrenim tren kazası tehdi bayatlamış burjuva taktiğidir.

Konsprativ olarak değil de, devrimci, demokratik ve yurtseverlik prensipleri ile soruna bakıldığında, siyasi ve iktisadi açılardan, dünyanın ve Avrupa kıtasının içinde bulunduğu durum değerlendirildiğinde görüleceği gibi, AB ile Türkiye'nin egemenleri konumundaki işbirlikçi sermaye sınıfı arasında bir tren kazası olasılığı mevcut değildir.

Türkiye'nin kapitalist AB'ne entegrasyonu yolundaki üyelik programını oluşturup iktidarın önüne koyan işbirlikçi egemen sermaye sınıfıdır. Türkiye'nin anti demokratik seçim sistemiyle iktidar olmuş sivil hükümetlerden ziyade, siyasi ve iktisadi kararları sermaye çevrelerinin aldığı, herkesin bildiği bir gerçektir.

Objektif olunarak, ekonomik, politik, sosyal ve de konjüktürel boyutu dâhil olmak üzere, soruna bakıldığında, bir tren kazasını, hem Türkiye'nin ve hem de AB sermaye çevrelerinin tercih edemeyeceği açıktır. Kaldı ki, ilkesel olarak yayılcı amaçlar peşinde olan Avrupa egemenlerinin, böyle bir tren kazasını çıkarlarına karşı bulduğunda bilinen bir durumdur. Egemenlerin zararına olacağı bilinen bir tren kazasından, burjuva medyasının hangi sebeple bahsedebildiği konusunda şüphe etmek gerekmiyormu? Tüm yorumlarda ve söylemlerde izlendiği üzere, Türkiye egemenlerinin, Avrupa egemenleriyle arayı açmak cesareti dahi gösteremeyecekleri birçok sebeple ortada'yken, Aynı biçimde AB komisyonerleri ve birliğe egemen sermaye çevrelerinizde böyle bir sonucu düşünmedikleri, dahası bunun tartışılmasını dahi istemedikleri açık olarak biliniyorken, ortadaki tren kazasının dalgalandırıcı amaçlı olmadığı söylenebilir?

AB dönem başkanlığını önümüzdeki aylarda üstlenecek olan Alman şansölyesi Merkel'in 2006. 12. 04 tarihli konuşmasıyla, şizofrenik olduğu söylenen duruma karşı, iddialara cevap niteliğinde açıklamalar getirmiş oldu. Şansölye, "gelecek yıl yapılacak olan AB komisyon seçimlerini ve Türkiye genel seçimlerini bekleyip gözetleyeceğiz, Ültimatom yoktur" dedi. Görüldüğü gibi, yeni sömürgecilik, öyle sıradan bir oyun değildir. Burada hedefler ve o doğrultuda yapılmış olan hesaplar rol oynamaktadır. Dolayısıyla burjuva medyasının sansasyon haberleriyle gerçekler çok ayrı şeylerdir.

Fransız Les Echos gazetesi, aynı tarihli sayısında, "Kıbrıs dosyasının Türkler' ile Avrupalılar arasında artan gerginliği ortaya koyduğuna işaret ediyor" Kıbrıs denince, akıllara salt ortada iki taraflı bir Kıbrıs meselesi varmışta Avrupa'nın bu iki kesime yardımcı olarak sorunu çözmek istediği gibi bir imaj verilmektedir. Oysa gerçekte durum daha farklıdır, Kıbrıslıların arasındaki uyuşmazlıktan çok, Adanın

üzerinde yürütülen hesaplar önemlidir. Avrupalıyı meşgul eden. Avrupalının adaya ilişkin beklentileri ve gelecek için kendi lehine oluşacak sonuçlardır. Öncelikle adanın bulunduğu bölgeye ve AB'nin amaçlarına bakmak gerekiyor! Ada geniş bir üs ve sıçrama rampası oluşturmaya uygun bir bölgededir. Dünyanın en önemli noktasına karşı kullanılabilir. Petrol yataklarıyla en gözde olan Arap yarım adasına karşı, adanın yeni sömürü politikası peşindeki güçlerin elinde değeri biçilemeyecek bir önem ortaya koyacağı açıktır. Esasta, Avrupalının Kıbrıs çözümsüzlüğü karşısındaki hırçınlığına sebep olan bu durumdur. Bu konumu elde etmekte gecikiyor oluşudur.

T.C. Başbakanı Erdoğan 2006.12.05 günü sabahleyin, Alman başbakanını ve Fransız başkanı'ni arayarak, "Türkiye'nin AB üyeliğini iç meselelere kurban etmemelerini, bu konuda sağduyulu davranmalarını talep etti" ve Türkiye'nin AB üyeliğinin küresel bir vizyon parçası olduğunu hatırlattı", Türkiye sadece Avrupalı değildir, Aynı zamanda Avrupa'nın sağlıklı ve zinde bir gücüdür" Avrupa'ya güç katacak bir ülkedir" Görüldüğü ve anlaşılması olacağı gibi, iki çıkar gurubunun da karşılıklı hesapları vardır ve bu hesapların birbirine bağlı sonuçları olduğu meydandadır. Her ikisi de kendi boyu ve ölçüsü içinde elinde kozlar bulundurmaktadır. Birinin as'ına karşın, diğerinin papazı hafife alınmayacak sonuçlara gebe bırakabilecektir ortamı. İki tarafın egemen güçleri, aralarındaki çıkar anlaşmalarıyla, sarmal biçiminde birbirine bağlanmış durumdadır. Birinin diğerinden kopmayacağı ve kopma şansının olmadığı, bu yolda yetkili ağızlardan verilen mesajlarla da anlaşılmaktadır.

Dolayısıyla, sermaye medyası sözcülerinin tren kazası yollu kaygılarının, salt toplumun ufkunu karıştırmaya yönelik olduğu, tereddüde yer olmayacak şekilde açıktır. Sermaye bağlaştığı medyanın, özellikle kafalara korku ve belirsizlik çelişmesini saplamak ve ortamı dumanlı havaya büründürme amacıyla devrede olduğunu düşünüyorum. Dumanlı havaların kime yaradığını ve kimlerin çıkarına olduğunu, zannediyorum kaydetmek bile gerekmeyecek kadar açıktır. Şizofrenim tren kazası tehdidi bana göre burjuvazinin klasik korku yayma taktiklerinden başka bir şey değildir. Bu yöntem sınıflar arası savaşım biliminin, ideolojik belirginliği ile gelişip ortaya çıktığı tarihten günümüze değin, burjuvazinin emekçi insan kitlelerine karşı kullanıp uygulamakta geri durmadığı, eskimiş, klasik ama ne yazık ki halen daha iş gören, bildik bir taktiktir. Buna ölümü gösterip sıtmaya razı etme taktiği de denebilir.

1/2 Temmuz 2006 tarihlerinde Birlik Dayanışma hareketi öncülüğünde İstanbul'da yapılan, Neoliberalizm, AB ve İşçi sınıfı başlıkla konferansta, Doç Dr. İsmail Kaplan'ın slâyt biçiminde sunmuş olduğu, Süreç içinde AB üyeliği prosüdüdüğü bağlamında yapılan, Türkiye'yle AB arasındaki anlaşma başlıklarında görmüş olduğumuz gibi, Türkiye istese de, birlik Türkiye'nin yakasını bırakmayacaktır. Birliğe entegrasyon olarak ortaya sunulan proje gereği, yeni sömürgeci amaçlarına uygun biçimde dönüştürmüş olana dek, Türkiye'nin içtihadını torpillemiş olacaktır. Ama bunu yapıyorken Türkiye halkının kaşını gözünü çok sevdiğinden değil, özellikle Türkiye üzerindeki global şirketlerin çıkarlarını garantide tutacak olan, birliğin egemenliğini sürgit biçimde sağlama oturma için yapmaktadır. Bu sebeple zaman zaman birlik ile Türkiye egemenleri arasında yaşanmakta olan uyuşmazlık görüntülerine aldanmamak gerekmektedir. Çünkü baştan itibaren bilinmekte olan bir gerçek vardır; Ülke olarak Türkiye, yürürlükteki anlaşmalarla köklü biçimde Avrupa'ya bağımlıdır. Birliğin zenginleri konumundaki ülkelerin doğrudan denetiminde olan, uluslararası konsorsiyumlarla da, ülke bu güçlere bağımlı hale getirilmiştir. Patent sahibi olup, Türkiye'nin endüstriyel üretimiyle devrede olanda, yine aynı batılı sanayici ve bankalarıdır.

Üstüne üstlük, özelleşme ve yabancı yatırımları içeri çekme yarışıyla, eldeki kamu sektörünün de tümüyle devreden çıkarılmış olarak, ya aynı güçlere, ya da sonuçta yine aynı sömürge merkezleriyle işbirliğinde olan, yerli sömürgecilere, teslim edilmişliği de göz önüne alınmalıdır. Her halükârda emperyalizm tarafından' zaten yüz yıldır sömürülmekte olan bir Türkiye'nin bu yeni sömürgeci güçlerden, işbirlikçi kapitalist modelle yakasını kurtaramayacağı açıkça ortadadır. Tüm deneyler göstermiştir ki küresel sömürgeciler, yeni kolonial politikaları yürütüyorken, çok gözü kara olarak davranıyorlar. Kancayı taktıkları ülkeleri üyeliğe kazanabilene dek, yakasını bırakmayacakları biliniyor. Üyelik yolunun uzun ya da kısa olması, ülkelerin içyapısını kendilerine uygun duruma getirme sürecinin değişkenlik göstermesine bağlıdır. Dolayısıyla değişen yol haritasının seyrine aldanmamak gerekiyor. Bazı ülkeleri çok kısa zamanda kendilerine kazandırabiliyorlarken, bazılarının özel sebeplerle daha uzun vadede kazandırılılabildiği, ama sonuç itibarıyla illada kazandırdıkları bilinmektedir.

Bu gerçek dikkate alınarak, devrimci, yurtsever güçlerin muhalefet politikasını örgütlemeleri gerekiyor. Sınıfsal çıkarlar üyelik öncesinde olduğu gibi, üyelik sonrasında da savunulup korunmayı gerektiriyor. Muhalefet bugünden yarına göre ve her şarta hazır olacak biçimde örgütlenmelidir. Türkiye'nin üyeliğinin önlenemediği bir Avrupa içerisinde de devrimci sınıf mücadelesinin verilmesi gerekecektir. Böylesi sonuçlara daha bu günden yürütülecek mücadelelerle örgütlenmiş olarak karşı durulabilecektir.

## Bağımlı medya tarafsız değildir.

Medya ileri gelenlerinin yığınlar üzerindeki etkisini ve hangi amaca hizmet etmekte oluşunu yeniden keşfetmeye çalışmış olacağız. Ama zorunlu olarak yeni olan yanına değinmiş olacağız. Milliyet gazetesi köşe yazarlarından Osman Ulugay'ın, bir Avrupa birliği yetkilisinin konuşmasındaki tanıma dayanarak sunduğu yoruma bakılırsa: "Ortada AB yetkililerinin kaygı duyduğu bir şizofrenik tren kazası olasılığı vardır". Aşağıda yer verdiğimiz iki örnektense görüleceği gibi, tren kazası telaşı süpeklyondur. Ulugay'ın ortaya kendi telaşı olarak sunmuş olabileceği ihtimali mevcuttur. Bana göre bu türden konsprasyon teorileri emekçi yığınlarını manipüle etmeye yöneliktir, ya da böylesi bir sonuca hizmet etmek gayretiyedir. Ulugay'ın aynı yazısında iki ayrı çelişkiye birden yer vermiş olarak, bizlerin işaret etmekte olduğumuz gerçeği doğrulamışlığına işaret etmek isterim.

Birincisinde Türk yetkililerinin soruna yaklaşımını vermektedir; Türkiye'deki kimi siyasetçi, yorumculara göre, AB yetkililerinin bu tür beyanlarını ve batı medyasındaki yayınları fazla ciddiye almaya gerek yoktur. Zira bunlar Türkiye'yi Kıbrıs konusunda ve diğer konularda yeni ödünler vermeye zorlamak için söylenen sözlerdir". İkincisi AB dönem başkanı sıfatıyla, Finlandiya Başbakanı Olli Rehn'in açıklamasıdır. AB'nin genişlemesine karşı gösterilen tepkiyi değerlendiren Rehn, Türkiye'nin üyeliği etrafında yürütülen tartışmaları şöyle formüle etmektedir; bu tepkileri, başını kuma gömen devekuşunun davranışına benzetmektedir. Bu her iki açıklamadan çıkarılacak sonuç gayet açıktır. Prensipli olarak, sonuç hakkında iki tarafın kaygı duyacakları bir durumun olmadığı anlatılmak istenmektedir. Taraflar sonucun nerede ve hangi aşamadan sonra tatlıya bağlanmış olacağını peşinen bilmektedirler. Ona göre kaygılanacak bir sebebin ortada olmadığına işaret etmektedirler. AB yetkilisi konumundaki çevrelerin ve yerli işbirlikçisi çevrelerin durum konusunda endişeli olmadıkları ortadadır. Küçük pürüzlerin olduğunu (Kıbrıs bandıralı taşımacılığının Türk limanlarına açılması sorunu gibi) ancak bunlarında büyütülecek sorunlar olmadığını anlatmaktadırlar.

Dolayısıyla Osman Ulugay'ın yazısını bağlarken işaret etmiş olduğu; Rehn haksız değil çünkü gerek Avrupa'da, gerekse Türkiye'de bu sürecin kesintiye uğramasını isteyenler hatırı sayılır bir güce sahip ve onların çabasıyla şizofrenik bir tren kazası yaşanması da göz ardı edilmeyecek bir olasılık yolundaki kaygısında tutarsız olduğu ortadadır.

Evet, ırkçıların şizofrenik deyimindeki şekliyle bir tren kazası olasılığı mevcut değildir elbette. Ama eğer Türkiye'deki antiemperyalist güçleri, komünist, sosyalist güçleri kararlı biçimde yan yana gelebilirlerse, yeni sömürgecilerin treni konumundaki AB aygıtının, devrimci engele toslayacağı olasılığından söz etmek gerekecektir. Elbette ve doğal olarak, sınıfsal ilkelerimizin gereği doğrultusunda, emperyalizme ve yeni sömürgeci ilişkilerine karşı savaşmakta olan bizlerin savaşımı da böyle bir sonucu yaşatmaya yöneliktir. Biçimi ne olursa olsun, sömürünün sürdüğü her ortamda olduğu gibi, AB ile yaygınlaşarak, dünya yüzünü sarmakta olan, yeni sömürgeci güçlerine karşıda sınıf savaşımı verilecektir. Tarihsel ve diyalektik olan Marksist bilim doğrultusunda, etki ve tepkiyi zaman ve mekân bağlamında, durmaksızın performe edecek olan komünist, sosyalist güçleri, devrimci tutum ve devrimci savaşımın gereklerini, yöntem ve taktiklerini yaymaya devam edeceklerdir.

Esas itibarıyla başı kumda olanların ve içinde yaşadıkları toplumlarında başlarını kuma sokma çabasının da olanların, yeni sömürgecilik yanlısı güçleri olduğuna işaretlerle belirtmek istiyorum. Budalaca bir açık gözlülük örneği sergileyen ve pragmatik bir yargılama yöntemiyle, kurt izini, kuzu izine karıştırmak örneğinde olduğu gibi, kasıtlı bir şekilcilikle hareket eden çevrelerin' en tutucu çevreler olduğu gün gibi ortadadır. Herkesi birbirine karıştırıp, mixsliyerek, karalama gayreti güdülmemelidir.

Amerikan, CNN temsilcisi, küresel şirketlerin işbirlikçi medyası konumundaki Milliyet'in yazarı, Hürriyet yazarı, vs. vs. Mehmet Ali Birand'ı bilirsiniz, Çok çevrede hep demokrat bir yapıda bilinir. Evet, bizim Brand'ın demokratlığını burada tartışmaya niyetimiz yoktur. Ne var ki biz, diğer ünlü sermaye basın

mensuplarının olduğu gibi, Birand'ın da tutarlığını okuyucularımız'ın değerlendirmesine sunmuş olacağız.

Birand diyor ki; hem Atatürkçü, hem de AB düşmanı olunmaz. Öncelikle üslup olarak Brand'ın konu başlığı seçiminin, yanlışa çağrı çıkarır düzeyde bir başlık olduğu açıktır. Bu durum bir yana. Öte yanda, Atatürk'ü statik ve hegomanizm biçiminde görüyor oluşu da gözlerden kaçmamaktadır. Onun antiemperyalist, anti sömürgecilik parolasını unutmış olmaktan geliyor oluşu dikkat çekicidir. Brand devam ediyor; Atatürk'e ağıt yakanların bir bölümü AB ne hakaret yağıdırıyor, oysa Türkiye'nin kurucusunun gösterdiği tek hedef, Batı medeniyeti yani Avrupa idi. Atatürkçü olduklarını söyleyenlerin artık bir karar vermeleri gerekiyor.

Ne denebilir, Her seferinde toplumun çağdaşlaşması üzerine sözü kimseye vermeyen, ama kendileri kafalara ambargo koymak yanlısı olan bu beylere? Evet, Atatürk medeniyet olarak Avrupa'yı göstermiş olabilir, bunun bir an için doğru olduğunu varsayalım; Peki, sormak gerekmiyordu; Atatürkçü olmak demokrat ya da medeniyet görmüş olabilmenin tek ölçüşümüdür? Putlaştırılmaya çalışılıyorken, Atatürk, değerleri 'ne saygısızlık yapılmış olmuyor mu? Bu güne kadar Atatürk'ü işine geldiği gibi, çeşitli çevrelerin kullanma çabasında olduğu ortada bir gerçek iken, neden herkes aynı biçimde olmaya zorlanır? Kaldı ki Atatürkçü Brand'ın da kullanıyor oluşu ve salt AB ne toplumda geçerli not elde etmek amacıyla diline doluyor oluşu, neyi değiştirir ki? Belki, aman sendecilikle bakılarak, bir eksik veya fazla, durumda ne değiştirecektir? Diye de düşünülebilir, Ama bence kazın ayağı sanıldığı gibi değildir.

En başta, Atatürk ve diğer insanları mutlaka aynı biçimde düşünmek doğrultusunda statükocu olunarak, zorlamanın saçmalığına bakmak gerekiyor. Beyinlere hegomanya kurmanın ne kadar yanlısı olduğuna her şahsiyetin dikkatlice bakması gerekiyor. Asıl bu tutumun geleneksel bir gericilik olduğu açık olarak göz önündedir? Kendine güvenen, bağımsız düşünebilen ve gelişmesine özgürce yön vermekte olan bir toplum mu istenmektedir, yoksa statükocu olunarak, patriyaktik, gerici bir toplum mu hangisi?

Tercihler dürüstçe yapılmalı ve kafalara zincir vurulur biçimde hegomanya dayattırmamalıdır. Yakın tarihimiz dürüstçe gözler önüne alınmalıdır! 12 Mart, 12 Eylül ile işbaşına gelmiş olan darbeciler, Atatürk'ü kullanıp, Atatürk'ün bağımsızlık ve antiemperyalizm şiarlarını tersyüz göstererek, Demokrasi savaşçısı, emperyalizm karşıtı güçlere eziyet ettiler. Ağzı süt kokan çocukları darağaçlarına çektiler. Bunu yaptıklarından dolayı, emperyalist işbirlikçileri olarak ödüllendirilmiş oldular, Neoliberal, yeni sömürgeciliğe Türkiye'de iyi hizmet etmiş olduklarından, çift başlı maaşla ödüllendirilmiş ve ömür boyu korunmaktadırlar.

Bütün bu ortadaki olumsuzluklar bilinmeden gelinmemelidir. Soruna adını koymuş olarak ve cesaretle bakmaktan kaçınılması, bağımsızlığa ve demokrasiye sahip çıkıldığı anlamına gelmez. Beceriksiz olduğu, halk ve yurt sevgisi bulunmadığı, bu sebeplerle antiemperyalist değerlere sahip çıkılmadığı gerçeği itiraf edilmeyip, Onun yerine kafa karıştırıcı maksatlı süpeklativ politikalar tecih edilmiş olarak, Atatürkçü olunacağını sanılıyor? Birandın yapmış olduğu da, süpeklativ olmaktan başka şey değildir. Halka karşı ve sermaye sınıfı yararına yanlısı işlemdir. Kafaları karıştırıp, yeni sömürgeci güçlerine karşı çıkacak olan antiemperyalist güçleri ikircimde tutmak, manipülasyon içine çekmek amacından başka şey değildir. Aynı biçimde, Avrupa'ya razı olmazsanız, gericiliğe razı olacaksınız deyimi de hiç hoş değildir. Türkiye halkları gerçi değildir. Geride bırakılmışlardır. Bu geride bırakılmak, halkımızın, kabahati olmadığından, değişmeyecek yazgısı da değildir. Birandın-da içinde olduğu "demokratik basın'ın"savunduğu, işbirlikçi sermayenin kabahatidir.

Türkiye, 1920 den buyana ne kadar uluslararası anlaşmalar yapılmış ve ülke yükün altına sokulmuşsa, tümüyle sermayenin çıkarları ve tatlı karları gözetlenmiş olarak yapılmıştır. Komünistler topluca ve tek, tek katlediliyorken, sermayenin gözde konumu ve tatlı karları korunmak için katledilmişlerdir. Emperyalizmin ülkemize yerleşmesi önünde, komünistler en kararlı biçimde duran engeller oldukları nedeniyle, işbirlikçi güçlerince katledilmişlerdir. Bir yandan SSCB'nin sunduğu işbirliğinden yararlanılıyorken, bu sayede temel yatırımlar geliştiriliyorken, öte yandan, komünistlere karşı barbarlıktan geride durulmamaktaydı. Batı emperyalizminin yurda daha da yerleşmesinin kolaylaştırılması amacıyla ve Atatürkçülüğü yaşatmak adına olduğu iddiasıyla komünistler katledilmektedir.

1947 de IMF ile yapılan anlaşmaya destek sağlamak için de, aynen şimdilerde AB' ne ilişkin sergilenen tutum sergilenmekteydi. IMF üyeliğine evet denmesi Atatürkçülükle özdeşleştirilmekteydi. Yalan, yanlış ve korku senaryoları biçiminde, Konspirativ teoriler ile ve halk aldatılarak, IMF'ye evet dedirtilmekteydi. O günkü IMF destekçileri ve bugünkü AB destekçileri aynı çevrelerdir. Emperyalizmden ve işbirlikçilerinden beslenen çevrelerdir. Yoksa hangi yurtsever IMF'yi istemiş olabilir? Yurt safında kalkınma vaat edilmekteydi. Ne oldu Sayın Birand? (keşke cevaplasan). Sonuçta daha da derinlemesine emperyalizme bağlanılmadımı? Peşinden NATO ya girildi. Buda Atatürkçülük adına yapılmadımı? Yurdun her bir karesi emperyalizme, üst, tesis biçiminde satılmış oluşunda kimler istifade ediyor? Verebilirsiniz, bu cevapları, alabilecekmiz bir kez olsun doğru dürüst? Bu sebeple Brand'ın yaptığı doğru değildir. Genel anlamda demokrasi, çağdaşlık olmadığı gibi, Atatürkçülük hiç değildir.

Biranda ve benzerlerine ne diyebiliriz? Bağımsızlık ilkesini ve demokrasi deyimini arada sakız edip, iş icabı kullanıyor olarak, temize çıkmaya alışık olan, Pişkinlere ne denmeli? Denecek olan elbette açıktır. Biz diyoruz ki, Öyle yağma yok, Devrimci güçleri kolayca izole ederek, egemenliklerini sürgit biçimde garantiye alacaklarını sananların amacı boşa çıkarılacaktır. Sınıfların yeryüzünde tümüyle ortadan kalkmış olacağı ve sömürsüz, savaşırsız bir dünya, komünizmin öncülüğünde yeryüzüne egemen olduğu zamana değin, aralıksız olarak sınıfsal erk mücadelesi sürmüş olacaktır. Bu gerçeği bilmezden gelmenin, körlük olduğu bilinsin.

(Yukarda kendilerine yer vermiş olduğumuz bu iki ünlü medyatöre ilave olarak, Yeni sömürgeci politikalarına yararlıklar sağlayan görüşleriyle övülmekte olup, bilge diye de çağrılmakta olan, çiçeği burnunda medyatik bir isimi daha var sahifemize konuk edeceğimiz.)

## Yeni bilgiler ve yeni sömürgeciler bir arada.

Daha önceleri Amerika Birleşik Devletlerine özgü bir ilişki biçimi olarak bilinen, şirketler ya da gruplar yararına lobiciliğin, günümüz AB içerisinde yaygınlaşmış olduğunu, dahası büyük oranda rağbet görmekte olduğunu biliyorduk. AB içerisindeki küresel servet avcılarınca da bu yöntemin işe yarar bir yöntem olarak başat alındığını biliyorduk. Ancak ve doğrusu, ilgili yöntemin, Türkiye'yi de hızla etkisi altına alacağını hemen beklemiyorduk. Aşamalı biçimde hayata geçirilmesi sürdürülen, küresel boyutta Pazar erbabının yararına Lobileşme çabaları ile Sonuçta Türkiye toplumunun da yüz yüze gelmiş olduğunu çıkarıyoruz. Uzun bir dönemdir, Türkiye'de biçimlendirilip, işbirlikçi sermayenin yararına lobiciliğin kotarılmasına çalışıldığını görüyorduk. Ancak bütün değer yargılarının bu derece hızlı biçimde bombardıman edilebileceğine olanak vermiyorduk.

Tehlikeli sayılacak boyutta geliştirilmekte olan lobicilikle, başta işçiler, emekçiler ve aynı sırada duran tüm halkların, iyiye güzele olan itibarı sarsılmış olarak, tepkisizlik çekilmiş olarak, sırtından vurulması hedeflenmektedir.

Neoliberal (yeni Liberalizm) değer yargıları ile esbaşlı biçimde yürütülen serbest pazar politikaları çerçevesinde, insanlık en geniş alanda köleciliğe zorlanmaktadır. Bu hedefler dahilinde geliştirilip kotarılmaya çalışılan, lobicilik' emekçi güçler karşıtı ve tehlikeli bir alaka biçimidir.

## Lobi politikasının fonksiyonel bir islerliği olduğunun, kimileyin birçoğu farkında değildir.

Dahası ve kimi hallerde bu görevi icra eden kişinin bilfiil kendisinin de farkında olmadığı haller mevcuttur. Lobicilik, karmaşık ortamlarda ve yine karmaşık iş ilişkisi ile bir birine iliştilmektedir. Özünde kapitalist pazar politikasının pratikte başarısı uğruna örgütlenmiş bir ilişki yumağıdır. Lobicilikle kitlelere kanıksandırılmaya çalışılan, sermaye sınıfının çıkarlarına uygun biçimde düşünmelerini sağlamaktır. Ne ki metot olarak çok karmaşık bir kulvarda götürüldüğünden, kitlelerin oynan oyunun farkına varmaları zor olmaktadır. Ayak oyunlarının kitlelerce direk olarak görülemiyor oluşu, ortadaki aktörlerin konumları itibarıyla, kitleler üzerindeki etkisi sebebiyledir. Psikolojik etki diye de tanımlayacağımız bu durum sayesinde ki, kitleler kolayca ayak oyunlarını göremezler. Şimdilerde her boyutuyla Türkiye'de Pratiğe geçirilmeye çalışılan lobiciliğin, değişik noktalarda karşımıza çıkmakta oluşuna şaşırılmamalıdır. Değişik yöntem ve araçlarla, dolaylı ya da dolaysız biçimde, umulmadık kişi ve çevrelerinde dahil edilmesiyle kotarılmaya çalışılıyor oluşu kafaları karıştırmaz.

Yoğun bir çabayla kimi çevreler sınıf savaşımını çarpıtmaya, önemsizleştirmeye çalışıyor olsa da. Güneş balçıkla sivanamamaktadır, Sınıf savaşımı, İnsanlığın yaşamakta olduğu her bir metre karede sürmektedir. Sınıf savaşımını gözden düşürme çabasına dahil olan üçüncü dünyacılar, günümüzde en çok dikkat çekenlerdir. Üçüncü dünyacılar(yenileşmeci) kendi kaypaklıklarını kamufle edebilmek, yanlışlarını gizleyebilmek amacıyla, İşçi sınıfının öncü güçlerini yermekte yada çamur atmaktadırlar. Yeni sömürgecilik karşıtlarını milliyetçilikle itham etmekte oluşları da bu mahatte bir çamur atma biçimidir.

Nabi Yağcı'nın, Türkiye burjuvazisinin aptallığına içerlenip, yakınıyor olarak, sorduğu ne bekleniyor, bu toplumu kurtaracak mesihler mi, yoksa kurtarıcılar mı bekleniyor sorusuyla yüksünmesi, özünde kendi hayal kırıklığını dışa vuruşudur. Burjuvaziden umduğunu bulamadığının ifadesi olarak değerlendirilebilir.

Mesihlere ve toplum kurtarıcısı rolündeki aptal kahramanlara, Türkiye'de yaşayan komünist ve sosyalist güçlerin ihtiyaç duymayacakları gayet açıktır. Kaldı ki, Nabi Yağcının bu ilkesel gerçeği en iyi bildiğine de eminim. Ama işbirlikçi sermaye sınıfının, çaresiz kalmışlıktan sebeple, kurtarıcı bekliyor oluşu inandırıcıdır. Ayrıca bu gerçek, AB'ne doludizgin ve adeta onursuzca, dilenircesine girmek çabasında oluşuyla da gözler önündedir. Dolayısıyla burjuvazinin, mesihlere ve kurtarıcılara ihtiyaç duyduğu olasıdır.

Ancak tasaya ne hacet? Türkiye'nin, IMF, Dünya bankası, ABD, AB, NATO gibi ünlü ve geleneksel Mesihleri olduğunu, Nabi yağcı unutup mu yoksa? Ayrıca bu rolü üstlenmeye aday olmuş, onlarca dönekte cabadan orta yerde ve görev askı içinde çabalıyorken, aptal kahraman rolü oynanarak, gerçeği görmezden gelmenin anlamı nedir ki?

Nabi, "devletçi sistem modellerinin,(Bu deyimle kollektif sosyalist modelleri kastettiğini düşünmekteyim)küresel boyutta ortaya çıkan kapitalist özel sektör karşıtı bir sistem olarak ayakta kalma şansının olmadığını" ileri sürmektedir."kollektif devletin küreselleşmekte olan Avrupa pazarı dışında kalacağını ve dolayısıyla serbest Pazar ilişkisi içinde yer almış olamayacağından sebeple, gelişemeyeceğini" kanıtlamaya çalışmaktadır." Liberal ekonomik ve politik modellerle yönetilmekte olan devletlerin, yeni küresel dünya politikaları çerçevesinde daha şanslı olduğunu" belirtmektedir. Liberalizm ile yenileşmiş olunacağını ve "serbest, küresel pazarlara entegre olmuş biçimde kalkınmanın sağlanabileceğini" ileri sürmektedir. Dolayısıyla Sosyalist sitemin artık yasama şansının olmadığını ima etmektedir.

Nabi'yi, önce Pr. Dr. İzzetin Önder'in, Evrensel'de yayınlanmış olan yazısından bir kaç cümlelik alıntıyla cevaplamış olalım. Daha sonrada, birlikte TKP'nin akıbetini küllemiş olduğu ve 20 yıl boyunca bu külü kaldırmamak konusunda anlaşmış olduğu, eski iş ve eylem yoldaşı Veysi Sarısözen'in Özgür politikada yayınlanmış olan, Lenin Adlı makalesine yer vererek cevaplamış olalım.

DR. İzzetin Önder; Kapitalizm devletin silâh, para maliye erklerini kendi çıkarı doğrultusunda yönlendirir ve denetler. Kapitalizmde güç merkezi sermaye tarafından denetlendiğinden, onun üzerinde ayrı bir güç merkezi söz konusu olamaz. Bunun için kapitalizmde ekonomi devleti yönetir, bunun için kapitalizmde planlamaya yer yoktur. ABD dünyanın en büyük gelişmiş ekonomisi olmakla beraber, sadece ikili parti sistemine sahiptir. Kapitalist sistemde tüm sermaye sisteme hâkim oldukça, siyaseti belirlemekle yükümlü görülen siyasi parti sayısında azalma görülür. Çünkü sistemi artık başat sermaye güçleri yönetmektedir.

Buna mukabil, sosyalist sisteme baktığımızda, planlama ve görece merkezi yönetim, piyasa güçlerini ve atomistik davranışları devre dışında tutmakta ve veya bu güçlerin merkezi denetim güçleri doğrultusunda çalışmalarını sağlamaktadır. Bu olgu çoğu kimseyi sosyalizmin demokratik bir rejim olmadığı yönünde düşünceye sevk etmektedir. Oysa bu düşünce doğru değildir. Zira kapitalizmde bireylerin tercihlerine açık olan ve bu nedenle sisteme demokratik görüntü sağlayan olgu, az sayıda kapitalist tarafında sağlanmış ve topluma sunulmuş seçenekler arasında, bireyin görece serbest seçiş hakkı olmasıdır. Buna karşın, sosyalizmde ekonominin yönetilmesinde, temsilciler kanalı ile bireyler karara katılır ve böylece oluşturulan ekonomide alınan kararlara uyar. Açıktır ki, her iki sistemde yönetilmektedir ve toplumdan uyum talep etmektedir. Kapitalist sistem az sayıda sermaye tarafından ve sermayenin çıkarı doğrultusunda yönetilirken, sosyalizm temsilciler eliyle tüm toplum tarafından ve toplum çıkarları doğrultusunda yönetilir.

Veysi Sarısözen; Lenin'in heykelleri, Sovyet halk mülkiyetini talan etmek üzere için için hazırlanan 'yeraltı' adamları tarafından yaklaşık on beş yıl önce yıkılmıştı. Öyle büyük kitlelerin katıldığı yıkım törenleriyle değil. İpten kazıktan kurtulmuş bir avuç sergerdenin işiydi heykellerin yıkılışı. Rus olmayan Sovyet Cumhuriyetlerinde ise, yozlaşmış bürokrasinin dört elle sarıldığı milliyetçiliğin marifeti oldu heykellerin yıkımı. Büyük kitleler sessiz ve boş gözlerle baktılar bu yıkıma. Sovyet devriminin yıkılışını simgeleyen bir oç alma eylemi karşısında duyulan bu ilgisizlik, Stalin döneminde yaşanan 'politik korku'nun ve sonraki dönemlerde süre giden bürokratik yozlaşmanın geniş kitleleri politik yaşamın dışına düşürmüş olmasının sonucuydu. Öznel olarak da, SBKP'nin -bir ara perestroyka ve glasnost politikasıyla bu yozlaşmayı aşacağını sandığımız- Gorbaçov-Yakovlev kliği tarafından ve Yeltsin benzerlerinin yıkıcı eylemleriyle param parça olması, hala Sovyet devriminin ideallerine bağlı olan kesimleri de felce uğratmıştı. Sovyet devrimi, insanlığın önüne yepyeni bir çağ açmıştı. Ama devrimden sonra, yine devrime doğru adım atabilmek için yapılması gerekeni, bin bir nesnel ve öznel nedenle yapamamıştı: İç savaşın yüzünden askeri komünizminden sosyalist demokrasiye geçememişti.

Lenin, 'Komünizm milyonlarca emekçinin, kitlelerin eseri olabilir' dedi. Olmadı. Komünizm, onun doğasıyla bağdaşmayan devlet ve devletle özdeşleşen parti tarafından inşa edilmek istendi. Devletlerarasında simetrik benzeşme yasası hükmünü icra etti. Kapitalist devletlerin kuşatmasına karşı Sovyet devleti, kendisini kuşatanlar kadar 'güçlü' olmaya çalıştıkça, Sovyet devriminin bütün kurumlarını yuttu. Güçlenme en önce sendikaların, öteki kitle örgütlerinin ve partinin devlete dönüşmesi demektir. Ardından da tüm ekonomik potansiyelin, nükleer dehşet dengesi koşullarında ordu tarafından yutulmasıyla devrimin soluk borusu tıkanı. Politikada ve ekonomide kitlelerin sözü olmayınca, geriye kalan her şeyde de, edebiyatta ve hatta sporda bile kitleler birer okuyucu ve seyirci düzeyine doğru geriledi.

Heykeller yıkılırken, yıkılış öykülerini yalnızca okudular ve yıkılışı sadece seyrettiler. Sovyetler Birliği'ni halk yıkmadı. Bu büyük yalandır. Sovyetler Birliği halksızlık yüzünden yıkıldı. O günlerin en ünlü halk argümanı, 'Bize ne parti işinden, onlar iktidar kavgası veriyor' cümlesiydi. İktidar kavgası Sovyet'lerde Stalin'den beri böyle anlaşılıyordu. İktidar partiydi ve iktidar kavgası da parti içi kavgadan başka bir şey değildi. Politik olana yabancılaşma yıkım getirdi.

Bu trajik yıkımın hemen ertesinde, Sovyet basınında Lenin'in, tıpkı bir ara Stalin gibi mozoleden çıkarılıp, yakılması ve küllerinin bir kutu içinde Kremlin duvarına gömülmesi gibi öneriler ateşli bir biçimde tartışıldı. Heykellerinin yıkılışını sessizce karşılayan Rus halkı, Lenin'in yakılmasına izin vermedi. Çünkü heykeller Sovyet rejiminin yıkılmasını simgeliyorken, Lenin'in yakılması, tarihin de yakılmasını simgeleyecekti. Tarihsiz yaşanmaz.

Lenin ve sonrasında yaşanan tarih büyük bir tarihtir çünkü. Devrim Rusya'yı savaştan çıkartmıştı. Köylüye toprak, herkese ekmek sağlamıştı. Sömürücü sınıfları iktidardan uzaklaştırmıştı. İşsizlik tarihi karışmıştı. Okul, sağlık parasızdı ve neredeyse ulaşım, su, elektrik gaz, konut kirası parasız gibiydi. Her doğan çocuğun kreşte yeri, okulda sırası ve seçeceği meslekteki yeri hazır. Bu tarihte Nazi barbarlığına karşı bir zafer vardı. Yirmi milyon insan bu zafer için can vermişti. Bilimsel teknolojik devrimi Sovyet devleti başlatmıştı. Uzaya ilk onlar çıkmıştı. Bugün Amerikan zulmü altında inleyen bütün mazlum milletler Sovyet devrimine umutla bakmıştı. Sovyetler varken Amerikan filosu ancak Basra körfezinin ağzında Sovyet donanmasıyla cephe cepheye demirlemiş kalmıştı. Bu ülkede herkes kitap okuyordu: Moskova metrosunun yürüyen merdivenlerinde her on insandan yedi, sekizinin okuduğu bir dönemden geçilmişti. Lenin'i ve Sovyet tarihini yakmak, işte bütün bu kazanımları yakmak demektir. Yaktırmadılar.

**TBMM Başkanı Bülent Arınç işte böyle bir tarihe karşı saygısızlık etti.**

Ve kendi tarihini düşünmeden yaptı bu saygısızlığı. Cumhuriyetin ilk kuruluş evresini çıkarttıktan sonra kendi tarihinden geriye ne kalacağını düşünmeden. Deneyin bu çıkarma işlemini, göreceksiniz: İkinci Dünya Savaşı yılları boyunca sefalet ve savaş vurgunculuğu... Zavallı bir sürüklenişle Kore savaşı. Birbirini izleyen askeri darbeler... İdamlar... İşkenceler... Bugün AB heveslerinin boğazına bir kılçık gibi oturan Kıbrıs savaşı. Adları çoktan unutulan 'şehitler'... Uzun sıkıyönetim dönemleri... Bir ekonomik krizden diğerine yuvarlanış... Ve yirmi yıla damgasını vuran bir kirli savaş... Sonuç: Milyonlarca işsiz.

Milyonlarca geleceğinden kuşkulu genç erkek ve kadın. Hala laik-anti laik kavgası. Milyarlarca dolar borç. Geleceği bekleyen iç ve bölgesel savaşlar, kriz korkuları... Hangi

## Savası yitirmiş ahmak komutanın düştüğü akıbet.

Nabi Yağcı'nın AB'ni övme yolundaki gayretleri, hiç uzaya ayak basmamış bir Çinlinin, uzaydan Çin şeddinin görünüşü üstüne ahkâm kesmesine benziyor.

Avrupa işçi ve emekçi sınırlarında yaşamın, AB ile ne ölçüde daha da olumsuzlaştığını dahi keşfedemiyor oluşu gözler önüne çıkıyor. Nabi'nin su anda AB'ni bildiği konusunda şüpheliyim. Ancak yazılarındaki konuları ele alış biçiminden anlaşıldığı kadar, fazla bir bilgisi olmadığı konusunda kanaat sahibiyim. Nabi kendini gülünç duruma düşürmektedir. Burjuvazinin çıkarlarına hizmet doğrultusunda, En iyi liberalist bilge olma çabasında olması, bir başka saçmalık, fakat gözden kaçmayan: halen tam olarak burjuva karakteriyle yazamıyor olusudur. Burjuva medyatik tipiyle uyuşma çabasını, kafa ilişkisiyle olduğu gibi, el alışkanlığı biçimiyle de tam olarak başarabilmesi zaman alacaktır.

Sezgilerimden yola çıkarak, Nabi'nin medyatik kariyer edinebilmek için, tüm gayretiyle işini yapan biri olma çabasında olduğunu kayd edebilirim. Ayrıca daha evvel birçok eski burjuva solcusunun düştüğü yanılığa, savaş yitirmiş aptal komutan karakterindeki Nabi Yağcı'nın da düşmüş olması, bizi şaşırmamıştır. Nabi'nin örneğinde, bir kez daha gözler önüne çıkan gerçek sudur! Sağa her sapış, sonuçta tüm boyutuyla sermaye yanlısı olma akıbetine götürür. Denenmiş ve sınanmış olduğu gibi, bu duruma düşen kişi, sonunda topu kafada tutamaz bir hale gelir. Böyle bir sonuçla defteri daha da karıştırmış olarak, çukura yuvarlanmaktan kurtulamaz. Nabi Yağcıda tüm hızıyla denenmiş olan çıkmaz sokak kulvarında koşmaktadır.

Ancak iyi niyetli olduklarına inandığımız kimi yoldaş çevrelerinin, Nabi'nin durumundaki olumsuzluğu kestiremeyişlerine şaşırmadığımı söyleyemem. Bu duruma esnekçe yaklaşan dostlarımız iyi niyetli olabilirler, eski dostluklarından ileri gelen duygusal fanteziler içinde olabilirler, bütün bunları anlamak mümkün. Ne ki sınıfsal ilke ve değerler doğrultusunda bakılınca, anlaşılıyor ki, bu dostlarımız, sermaye sınıfının yeni politik, taktik çabalarını görememekteler. Nabi Yağcı etrafında gelişen eleştiri ve değerlendirmelere alınganlıkla yaklaşıyor oluşları bundan ileri gelmektedir.

Bana göre, bu tutum yanlış ve hatta ilkesiz bir yaklaşım biçimidir. Duygusallıkla sınıf mücadelesinin birbirine karıştırılması affedici bir sebep değildir. Çünkü Eski yoldaşlıklar ayrı şeylerdir, günümüzde gelinmiş olan sonuç daha başka bir gerçektir. Dokunmayın, eleştirmeyin, demokratik olup bunu da içe sindirmek gerek gibi yaklaşımların, doğru ve de ilkel olmadığını belirtmek zorundayım.

Bana göre bu tekerrür, solun çok eski bir prensip yoksulluğudur. Dolayısıyla çok zararlı ve ilkesiz bir iyi niyetlilik. Referans Gazetesinde liberalizmi savunan Yaşar Nabi Yağcı'nın, Tüm tarihsel, nesnel ve öznel sebepleri ve bu sebeplerin ortaya çıkardığı gerçek sonuçları atlamaşlıktan geliyor oluşu kabul edilebilir mi? Öznel alandaki istikrarsızlığın, emperyalist ayağını ve bağımlılığı göz ardı ediyor oluşuna alkış tutmak mı gerekiyor? Emekçi güçlerin ortadaki olumsuzluktan tek taraflı etkilendiğini unutmışluktan gelerek, olumsuzluğun sebebi durumundaki kapitalizm ve işbirlikçilerini aklıyor oluşuna alkış tutulabilir mi?"AB ine giremezse Türkiye'nin kötürümleşmiş, daha da geri bir ortama döneceği" biçimindeki dâhiyane ön görülerine ve AKP yanlısı tutumunu kabul etmek mümkün olabilir mi? AB kapitalizmini bir medet kapısı gibi taktim edişindeki maksat kârlığına değinmeden, eleştirmeden, komünist olunamayacağı gibi, devrimci olunacağını da hiç sanmıyorum.

Bizim çabamız, Nabi'nin Neo-Liberalciler gözündeki medyatik popülaritesine katkı yapmak olmamalıdır. Onun bu durumda ilerici güçlere değil, sermaye çevrelerine başvurması gerektiği gayet açıktır. Bilge biçiminde, ilgili çevrelerin takdim ediyor oluşu da bu görüşümüzü doğrulamaktadır.

Küreselleşme karşıtı güçleri bütün olarak milliyetçi gösterme cabası tutarsız ve ikiyüzlü bir burjuva taktik çabasıdır. Türk milliyetçileri'nin gerici, ırkçı değer yargıları üzerine bina edilmiş tepkileriyle, AB gerçeğinin iki farklı şey olduğunu kim değerlendiremez? Milliyetçilerin AB ne karşı muhalefetinin aldatici ve kafa karıştırıcı maksadıyla yapılan, demagojik bir antiemperyalizm gösterisi olduğunu kim bilemez? Daha evvel ülkenin 1947 IMF, 1950 NATO ve 1957 GB içine çekilmesine öncülük edip

gerçekleştirmiş olan ve emperyalist pazarlarda ülkeyi satmış olanın milliyetçi güçleri olduğunu kim bilmezden gelerek, unutulabilir?

Askersel üs ve tesis biçiminde, ülkenin emperyalizmin çıkarlarına hizmet maksadıyla ileri karakol konumuna dönüştürülmüşlüğüne karşı çıkmamış ve bu güçlerin emrindeki finans kuruluşlarınca teslim alınarak kökten bağımlı hale getirilmesine alkış tutmuş, tüm bu sonuçlara destek vermiş olan sağın, milliyetçi tarzdaki AB karşıtı çıkışlarını, küresel karşıtlığı olarak gösterme gayreti, oyun içinde oyun oynamak değilse nedir?

Milliyetçi çıkışları, diğer sınıfsal anlamda emperyalizm ve küresellik karşıtı güçlerle aynı kefeye koyup taktim etmek, tipik bir burjuva oyunudur. Taktiksel olarak yeni sömürgecilik karşıtı güçlerin arasınca kuşku sokuşturarak, bölmeye yönelik bir çabadır. Bu gibi oyunlara gelmiş olamadan, yeni sömürgecilerin provokasyonlarına karşı oyunları boşa çıkarılabilmiş olarak savaşılmalıdır.

Diyalektik olarak tarihi kanıtlara yönel inmeksiz, bilimsellik atlanarak ve ideolojik değer yargıları göz ardı edilmiş biçimde küresel politikalara ilişkin yapılacak her değerlendirme, bizzat değerlendirme yapanları yanlış sonuçlara götürecektir. Soyut biçimde ve sınıfsal karakteri olmaksızın, salt milliyetçi psikoloji ile küresel rekabet politikalarına bakanların, günümüz realitesinden ve bilimsellikten uzak olarak, nasyonalist sonuçlara düşmekten kurtulamayacakları açıktır. Milliyetçilerin AB emperyalizmine karşı gelecekte muhalefet edecekleri yorumları tarihi gerçeklere karşı olduğu gibi, günümüz gerçeklerine karşıda tutarsız görüşlerdir. Türkiye milliyetçilerinin AB karşıtlığı buz üzerine oturtulmuş kardan bir yapıdır. Çünkü sınıfsal olmayan, salt ırkçılık ve gericilik üzerine performe edilen her hareketin vardığı yer, sonuçta emperyalizmin kucağıdır. Milliyetçilerin sınıfsal ilke ve amaçlardan uzak ve salt Türkçülük hipozmu biçiminde bir nasyonalizmle sınırlı olan güncümüz Avrupa karşıtlığınızda, eninde sonunda AB'nin kucağına oturmuş olarak, balon gibi sönmüş olması kaçınılmazdır.

En başta üretim ilişkisiyle olduğu gibi, siyasi yapısıyla da bağımlı bir Türkiye gerçeğinin göz ardı edildiği her ideolojik değerlendirme biçiminin, pratik olarak yanlışa kapı açacağı bilinen bir durumdur. Her alanda emperyalizme bağımlı bir Türkiye gerçeğinden arı tutulmuş her değerlendirme yöntemi, objektif olmayacağından, gerçek sonuçları tahlil etmekten de uzak kalacaktır. Ülkenin Kapitalist Avrupa'ya üyeliği kararının, özünde Türkiye burjuvazisinin yada Türkiye milliyetçilerinin inisiyatifinde değil de, doğrudan ve daha çok emperyalizmin inisiyatifinde olduğu açıktır. Bu gerçeği görmezden gelen her görüş yanlışa çağrı çıkarır. Günümüz küreselleşme politikalarını Türkiye insanına anlatırken, emperyalist karakteri atlanmamalıdır.

Antiemperyalist, devrimci, demokratik güçlerin, gerçek yurtseverler ve gerçek insan sevenler olduğunu, bilinçli bir biçimde saklayarak çarpıtmaya çabalayan burjuva medyası işbirlikçidir. İlerici devrimci güçlerin antiemperyalist belgeleri, çıkarıcı güçlerin emrindeki satılık medyaca, milliyetçi çevrelerle özdeşleştirilerek istismar edilip çarpılmaktadır. Ne ki güneşin balçıkla sıvanması mümkün değildir. Bugün için manipüle edilmiş olsa da, çaresiz ve seçeneksizlikle burjuvazinin siyasetçilerine alet edilmiş olsa da, gelecekte Türkiye emekçi halklarının, komünist güçlerin yanında saf tutacağı kaçınılmazdır.

**Avrupa yeni sömürgeci amaçlar peşindedir.**

Birlik politikasının yayılma amaçlı emperyalist bir politika olduğu göz önüne alındığında, hangi nedenlerle ve hangi hedefler etrafında Türkiye'ye üyelik içinde ihtiyaç görüldüğü anlaşılacaktır. Burada gerçekçi olmak gerekiyor. Esas olan şu ki: kapitalist AB özünde bir pazar avcısıdır. Yayılma amaçlı politikalar çerçevesinde Türkiye'ye ihtiyaç duyduğu gayet açık ve anlaşılırdır.

Türkiye petrol yataklarıyla emperyalizmin en uç hedefleri arasında bulunan Asya'ya, batıya köprü olan balkanlara ve gaz yataklarıyla zengin Kafkas'lara sınır bir ülke oluşundan dolayı önemli bir jeopolitik konumdadır. Genç nüfusuyla önemli bir işgücü pazarı olduğunun yanında, tüketici nüfusuyla da geniş bir pazardır. Politik ve ekonomik amaçlar çerçevesinde birlik için vazgeçilmez önemde olduğu gibi, stratejik konumu itibarıyla de tartışılmaz bir öneme sahiptir. Bu isin gerçek yani. Diğer gerçek yenide, Türkiye doğurgan olan nüfusuyla, yaşlı Avrupa nüfusuna oranla sürekli olarak enerjik bir gelecek arz etmektedir. Bütün bu ve daha başka sebeplerdir ki, Türkiye'nin birlik için gerekliliği tartışmasızdır.

Bütün olarak siyasi ve iktisadi sebeplerden soyut olarak ele alınacak olan bir üyelik tartışması gerçeğe uymadığından, soyut kalmaktadır. En başta da sınıfsal boyutuyla baktığımızda, tren kazası yollu sansasyonel haberlerin gerçeği yansıtmadığını söylemek zorundayız.

Tren kazası biçimindeki yorumların salt kafaları daha da karıştırmak, korkuyu daha da çimentolamak ve böylece toplumu emperyalist yaşamağına razı etmek amacıyla, ortaya bilinçlice sürüldüğü görüşündeyiz. Toplumun psikolojik olarak etki altında tutabilmek ve kontrol etmek doğrultusunda ortaya sürülen konspirasyon teorileridir. AB'nin yayılmacı politik karakterinden ve birliğin emperyalist komisyonel fonksiyonundan haberdar olan herkes bilmektedir ki, global politikaları patent sahibi şirketler yararına kotarma misyonerliğini yerine getirmek amacıyla, AB bir aparat olarak devrededir.

Ancak bizlerin bildiği bu durumu, çoğunlukla sermaye güdümündeki medyanın da bildiğinden eminiz. Ne var ki emekçi halkımızı aydınlatmak gayretiyle ileri sürdüğümüz her düşünce, medya çevrelerince çarpıtılıp, küllenmektedir. Gerçeği, burjuva siyasi çevreleri ve sermaye taraflısı medya bilinçli olarak gizleme gayretindedir. Gizleme gayreti, sermaye sınıfının çıkarına gördüğü taktik bir çabadır. Buna karşın bıkmaksızın, bizim üzerimize düşen görevlerin bilincinde olarak, burjuvazinin gizleme ve emekçi halkları kandırma çabalarını açığa çıkarıp deşifre ederek, Yeni sömürgeci emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı cepheyi örgütlenme çabalarını Ardıcıl biçimde sürdürmemiz gerekiyor. Devrimci orduyu örgütleyip, hazırlama çabasına hız vermeliyiz. İşçi sınıfı başta olmak üzere, Emekçi yığınlarını bilinçlendirmek ve eyleme çekme mücadelesini geliştirebilmiş olamazız. Çünkü tek başına sömürüden kurtulma olanağı mevcut değildir. Bu sebeple ve bu bilinçle dayanışma ve mücadele birliği içinde olarak, yığınları ayağına kaldırmak çabalarını devrimci, yurtsever güçler olarak ortaklaşa verebilmeliyiz. Bunun imkânlarını yaratmalıyız.

Tüm deneyler göstermiştir ki küresel sömürgeciler, yeni kolonial politikaları yürütürken oldukça gözü kara davranmaktalar. Kancayı taktıkları ülkeleri üyeliğe kazanabilene dek yakasını bırakmadıkları ve bırakmayacakları biliniyor. Üyelik yolunun uzun ya da kısa olması, ülkelerin içyapısını kendilerine uygun duruma getirme sürecinin değişkenlik göstermesine bağlıdır. Dolayısıyla değişen duruma aldanmamak gerekiyor. Bazı ülkeleri çok kısa zamanda kendilerine kazandırabiliyorlarken, bazılarının özel sebeplerle daha uzun vadede kazandırılabilmediği, ama sonuç itibarıyla ve illa da kazandırdıkları bilinmelidir.

Bu gerçek dikkate alınarak, devrimci, yurtsever güçlerin muhalefet politikasını örgütlemeleri gerekiyor. Sınıfsal çıkarlar, AB'ne üyelik öncesinde olduğu gibi, üyelik sonrasında da savunulup korunmayı gerektirecektir. Muhalefet bugünden yarına göre ve her şart karşısında hazır olacak biçimde örgütlenmelidir. Türkiye'nin üyeliğinin önlenemediği bir Avrupa içerisinde de, devrimci sınıf mücadelesinin verilmesi gerekecektir. Böylesi sonuçlara karşı, daha bu günden yürütülecek mücadelelerle örgütlenmiş olarak hazırlanmış olunacaktır.

**AB içindeki dindar çevrelerin ruh halini, küresel boyutta yeni sömürgeci emperyalist politikaların amacından ayırmak gerekiyor.**

En başta bilinmesi gereken, küresel alanda rekabet politikası prensipleridir. Küresel rekabet politikası, sermaye sınıfına ve onun temsilcilerine daha başka biçimde ortama bakmayı dayatmaktadır. Güdümlü basın senaryolaştırdığı gibi religion(din geleneği), ya da tarihsel milliyetçi düşmanlık senaryoları ile alakadar bir durum değildir. Basit, soyut değer yargıları ile kapitalist rekabet ve karlılık teorisi arasında ilişki kurmak, gerçeği zorla tersyüz göstermektir. Kitlelere milliyetçi, Şovenist tarza da enfomasyon sunmak amacı başka şeydir, kapitalist rekabet ve karlılık prensipleri daha başka bir şeydir. Yer yer medyada verildiği gibi, birlik içinde cılız biçimde nasyonalist anlayışta karşı sesler duyuluyor olsa bile, bunun cılız kaldığı ve Türkiye'ye birliğin bakışını yansıtmadığı bilinmelidir. Türkiye'deki durumu gerçekçi olarak mercek altına alan herkesin gördüğü gibi, orta yerdeki işbirliği trenin kazaya uğrama ihtimali yüzde bir ihtimal kadar az bir ihtimaldir. Hatta gerisinde hangi pazarlıkların yattığı bilinmemekle birlikte, militarist güçlerinde artık aba altında sopa gösterme yönteminden vazgeçmiş olarak, kuyruk salları duruma düşmüşlüklerine bakılırsa, trenin kaza tehlikesinin büyük oranda bertaraf edilmişliğini anlamak gerekiyor.

Sermayenin güdümü altındaki medyanın geliştirdiği telaş humması sayesinde, çoğunluk itibarıyla perde arkası oyunlardan habersiz ve konu hakkında bilgisiz olan Türkiye halkının yersiz biçimde

hummalı telaşa ortak edildiğini ve öylece sermayenin kaygısını paylaşmak zorunda bırakıldığı anlaşılıyor.

Oysa Emperyalist hedeflerden ve prensiplerden haberdar olan, AB gerçeğini tüm çıplaklığı ile görebilen ve Türkiye'deki devrimci yelpazede yer alan guruplar duruma daha başka bir boyutta bakmaktadırlar. Ülkeye ve emekçi halkına ait birikimlerin küresel pazarlarda satılmasında çıkarı olmayan, emperyalist pazarlıkların karşısı konumunda olan yurtsever, devrimci Türkiye kamuoyunun ve işçi sınıfının öncülerine kulak verilmesi gerekiyor. Dement politikası uygulayarak, tek yanlı enformasyon aracı olmak, anti demokratik bir tutumdur. Dement politikası da, sonuçta sansürün bir başka biçimidir. Dement politikası uygulayarak, salt sermaye sözcülüğünü yapmakta olan basın aparatının tarafsızlığı şüphelidir.

En başta halkın sözcülüğünü yaptığı iddiasında olan medya çevreleri, ellerini vicdanlarına koyarak, kalemlerini oynatmalıdırlar. Elit burjuvaziyle ve patent sahibi emperyalist, global boyuttaki şirketlerle göbek bağı olmayan, Devrimci güçlerin safında yer tutması ve tavır alması gereken küçük meslek gurupları ve ulusal boyuttaki küçük çıkar gurupları gerçekçi olmalıdırlar. Toplumsal, kolektif ekonomik pazar sistemi ile küçük çıkar guruplarının konumunun daha garantide olacağı açıktır. Aydın diye tabir edilmekte olan öğretim çevreleri, medyatik gurupları, yazar ve araştırmacılar, politik bilginler, işçi sınıfı sözcüleri, sendikacıları, kısaca toplumun en geniş kesimini oluşturan güçler, dürüst olmalı ve oyunlara gelmemeliler.

### Üçüncü dünyacılar.

Sınıf savaşımını ikinci derecede ve gereksiz gösterme çabası peşindeki, üçüncü dünyacılar karşı dikkatli olunmalıdır. İnsanlık tarihiyle, toplumların, doğanın değerleriyle ilgilenen, dahası eşyanın realitesiyle alakadar durumdaki herkes bilir ve kabul ederci, kapitalizm tarafsız değildir. Bu anlamda son yıllarda geliştirilen yenileşmecilik iddiası, özünde kitlelerin beyninde neoliberalizmi meşrulaştırmanın bir aracıdır. Bu görüş taraftarlarının, tarafsız olmadıkları açıktır. Esas itibariyle yeni konservatizmin önderleriyle aynı cephede yer almış olmaktadır.

Üçüncü dünyacılarca savunulan sınıflar üstü politika görüşü, tipik bir sermaye taraftarlığıdır. Üstelik bu görüş yenede değildir. Tarihten buyana, her devrimci durumun yükselişi karşısında, geline keskin virajı gördürmemek için, egemen çevrelerin kafa karıştırmak amacıyla, yenileşmecilik gibi, sınıfları-entegre yolundaki burjuva taktiklerine sarıldıkları ve bu yolla rejimle bütünleşme anlayışını ortaya sürmüş oldukları biliniyor. Sınıflar üstü politikacı tipini geliştirmeye hizmet eden yenileşme teorisinin, dünyadaki değişimin, sınıflar arası karakterini gizleme amacıyla geliştirildiği, ezelden beri anlaşılmiş olan bir durumdur.

Sınıf savaşımını tarihine geçildiği tarihten günümüze değin, bu düşünce dönem dönem ortaya sürülmüş ve her defasında yanlılığı, tutarsızlığı ispatlanmış olarak, mahkûm edilmiş olan, tipik bir burjuva, elit anlayışıdır. Günümüzde yenilik biçiminde yeniden halkların önüne sürülüyor oluşuyla da, elbette ve tabiatıyla bir amaç güdülmektedir. Gerçeğin kendisiyle tutarsızlık içinde ve realiteden uzak bir görüş olduğundan, İnsanlığa gerçekçi bir durum sunamamaktadır. Onun dışında, insanlığı kendi öznel gerçeğine karşı çıkararak, soyut bir toplum biçimlemeyi amaçlamaktadır.

Aynı zamanda, devrimci güçleri karalamak amacıyla, milliyetçilik çamuruyla saldırmaktadır. Böylece örgütlülüğe ve sınıfsal mücadeleye karşı olmaktadır. Sınıfsal anlamda bir düşünce biçimini öngörmediğinden, egoist ve ihanetçi bir tutum olmaktan kurtulamamaktadır. Tutarsızlığı ve bireyselliği yerleştirip toplumda genleştirmeye yaradığından, ütopyacılığı teşvik etmektedir. Marxsit - Leninist insan tipine uygun olmayan bir düşünce biçimine hizmet ettiğinden, iddia ettiği gibi fikriyat olarak da tarafsız değil, tam tersine taraflıdır. Sermaye sınıfına ve onun kitleleri uyuşturma, beyinlerini koflaştırma amacına hizmet etmektedir.

### Kapitalist küresel rekabet, halkların ortak çıkarına değildir.

Küresel biçimde rekabet ve pazar politikası, Marxsit anlamda bakıldığında, emperyalizmin geline bir ileri aşamasını göstermektedir. Küresel süreçte başrolü kapitalist, çokuluslu

şirketlerin oynadığını görmezden gelerek, düz düzüne sonuca bakmak bilimsel kafaların işi değildir. Küresel politikalara baş aktörlük yapmakta olan çok uluslu (çok evlilikli) şirketlerdir. Bu güçlerin hümanist ve toplumsal olamayacakları açıktır. Onların toplumsallık yerine konjüktürel düşünceleri için her türlü sebebin bizzat kendileri tarafından yaratılmış olduğu unutulmamalıdır.

Ham topraklar diye tanımlanan alanlardaki işgücü bolluğu(eski sosyalist ülkeleri, cin, gelişmekte olan ülkeler ve üçüncü dünya ülkeleri) kapitalist şirketleri tepe tepe yatırımlarını yaygınlaştırıp, tepe tepe karlarını geliştirme olanağı sunmaktadır. Teknik birikimi elinde tutan, bu sayede özel ve devlet monopoli biçiminde ortaya çıkan batı sermayesi'nin, yatırımlarını dünyanın en ücra köşelerine kadar yaymadan beklemesini düşünmek, kapitalist amaç bakımından tutarsız bir bekleyiş olurdu. Ancak aynı anda yatırımın yaygınlaştırıldığı dünyanın diğer alanlarının, uluslararası sermaye transferi ilişkisi ile birlikte daha a bağımlılaştırılıp, ulusal anlamda, bağımsız kalkınmasının engellenebildiği de hesaba dahil olarak görülmelidir. Böylece emperyalizme köklüce bağımlı hale getirilmiş olduğu göz önüne alınmalıdır. Patent sahibi güçleri, sermayesini yatırıldıkları ülkelerin kaşına gözüne hayran oldukları için yatırım yapmamaktalar. Onlar ilgili pazarı kontrol etmek ve oradaki insan gücünü daha ucuza kullanmak ve bu pazarları basamak ederek dahasına açılmak için saldırmaktadırlar.

Türkiye'nin tüm özel sektör yatırımları önceden beri patent sahibi batılı çokuluslu şirketlerce yapılmakta ve bu sayede yerli işbirlikçisi elitlerin daha da çoğalmasına yaramaktadır. İşin gerçeğine bakıldığında, temelde ulusal olarak kalkınmaya hiç bir katkıda bulunmadıkları ortada bir gerçektir. Türkiye'nin daha da geride kalmasına, kendi gücünü görmesi ve kendi ayakları üzerinde durması önünde engel olmaktan başka bir sonuca varılamamıştır, uluslararası kapitalist işbirliği. Ona karşın, devletler düzeyinde geliştirilmiş olan işbirliğinin toplumsal ve kamusal kalkınmaya hizmet ettiği ortadadır. Başta Sovyetler Birliği'yle yapılan takas anlaşmaları çerçevesinde gerçekleştirilen yatırımlar gözler önünde ve buna örnektir. Demir çelik tesisleri ile elde edilen dinamik kalkınma ve bu sayede sağlanan yatırımlar büyük oranda kalkınmaya temel olup, finansman olanağı sağlamıştır. İşgücünün daha güvenceli olarak ve topluca çalışma alanlarında aktifleşmesini getirmiştir. Oysa özel sektör politikası sayesinde ve çokuluslu şirketlerle yapılan işbirlikleri ile ülke geriye gitmiştir. Diğer gelişen ülkelerin seviyesini yakalamak şöyle dursun, gerilik kalıcı bir sonuç olmuştur. Uluslararası kapitalizme taransportör ve montajcılık yöntemleriyle, patent köleliğinden başka bir ileri sonuç sağlamamıştır. Ülkenin handikaplaşmış ve gelişmesinin körleştirilerek kaldığı idrak edilememiştir. Güvenceli olmayan özel sektör ilişkisi, patent hizmetçiliği ve iş güvensizliği ortamına hizmet etmiş ve beraberinde ekonomik dengesizliği getirmiştir.

Bugün küreselleşmeyle elde edilmek istenen, bu geriliğin sürgit tutulmasıdır. Uluslararası şirketlere patent bekçiliğidir. Ülkenin ve halkının kaderiyle oynanmaktadır. İstikrarsızlığın sürgit yaşatılmasından başka şey değildir. Küresel ortaklıkta yer almak gayretiyle, ülkenin ve halkın geleceğiyle oynanmaktadır. Gelecek kuşaklara bağımsız, bağlantısız ulusal biçimde ve teknik olarak kalkınmasını sağlamış bir ülke bırakmak amacı yerine, teslimiyetçilik tercih edilmektedir. Bağımlı, güvencesiz ve sürgit biçimde köleciliğin, emperyalizme yanaşmacılık biçiminde bir yapıyı, gelecek kuşaklara miras bırakmaktır amaç edilen.

Son yıllarda seri halde Birliğe üye olmuş ülkelerin durumu, üstten savma ve kaçamak biçimde, pratik sonuçlarla anlatılıp geçilmektedir. Bu yapıyorken, diğer daha yaygın olan sosyal, ekonomik ve politik sonuçların gözlerden saklanması ve derinlemesine bilinmesinin engellenmesi yöntemiyle yapılmaktadır.

Çünkü AB'nin en baştaki silâhı manipülasyondur. Birçok alanda küresel şirketlerin avantajına olan budur. Göze hoş görünen satavatlı iş mağazaları açmak, uluslararası şirketlerin şirket reklâmları, özel sektörün yararına transportun kolaylaştırılması amacıyla yapılan daha düzenli yollar ve görece daha makyajı güzel bir çevre, bütün bunlarla yığınlar manipüle edilmektedir. Oysa dışı seni, içi beni yakıyor deyiminde olduğu gibi, özel ve iç yaşam'ın derinlikleri gözetlenince, gerçeğin hiçte reklâm panolarındaki gibi şatafatlı olmadığı anlaşılıyor.

Polonya, litvanya, estonya bu konuda en interesant örneklerdir. Küresel sömürü politikalarıyla amaçlanmış olan emperyalist amaçları görebilmek için, bu ülkelerin işçi sınıfının konumunda duruma bakılmalıdır. Bu ülkelerin erkeklerine ve kadınlarına kapitalizmin yenileşme olarak sunabildiği,

kundaktaki bebelerini bırakıp, yedi yaşındaki kızlarını küçük kardeşlerine annelik göreviyle görevlendirip, İngiliz, Fransız burjuvazisinin yaşadığı uzak Afrika, ya da Karayip adları gibi, dünyanın derinliklerindeki safiye yerlerine, ıssız adalara hizmetçiliğe gidebilme hakkıdır. Bu durum hizmetlerin serbestliği olarak çağrılmaktadır. İşgücü dolaşımı serbestliği hakkı ile gelinmiş olan sonuçtur.

İlgili ülkelerin temel sanayisinin de basit fiyatlarla ve cabadan küresel şirketlerce kapatılarak satın alınmışlığı da hesaba katılınca, kapitalizmin gelişmekte olan ülkeleri hangi amaçla ortaklık içine aldığı daha iyiden gözler önüne çıkmaktadır. Bu sayede bir taşla kaç tane kuşu birden vurmuş olduğu anlaşılırdır.

AB bir politik union olmak yolundadır. Fransız ve Hollanda halklarının hayır diyerek, geçmesine engel olukları anayasa yeniden gündeme alınmak üzere ortaya sürülmektedir. Yirmi beş devletin tümüne hoplata hoplata onaylatılacaktır. Çünkü Birliğin ülkeler üzerindeki politik tahakkümünü köklüce güvenceleştirmek tümüyle buna bağlıdır. Anayasa onaylanmış olduğunda, devletlerin bağımsız karar verme hakları büyük oranda ellerinde alınmış olacaktır. Üye devletleri federatif üyeye dönüştürülmüş olacağından, a'dan z'ye devletlerin içişlerine tümüyle müdahale edilebilecektir. Sermayenin yararına olacak önlemlere karşı çıkmaya yeltenecek olan işçi sınıfının karşısına AB dikilmiş olacaktır. Üniona bağlı birere belediye olmaktan öte bir yetkiye sahip olamayacak olan devletlerin, kendi yönetimlerinin karar vermek ya da değiştirme şansları olmayacaktır. Birlik arzuladığı biçimde bir anayasaya sahip olduğunda, komisyonlarca alınacak olan kararlar, otomatikman yasaya dönüşmüş olacaktır. Yani müdahale edilmekten kotarılmış birer yasal hüküm unvanıyla zırhlanmış olacaktır. Böylece, devletlerin ortadan kaldırılmış olacağı ve bağımsızlıkları da gümbürtüye gitmiş olarak, unionun en güçlü ekonomik yapılarını ellerinde tutan devletlerce birere sömürgeye dönüştürülmüş olacaktırlar. Üniona üye olmamak yetkisi kısmen devletlerin kendi ellerindedir, ama Anayasa onaylandığında, ayrılma hakkı tamamen unionun yetkisine geçmiş olacaktır. Ayrılmak isteyen devleti, ceremesi çok ağır olacak cezai müeyyideler karşılamış olacaktır. Bu sebeple devletlerin AB'ne zorunlu bağlılığı anayasa ile kotarılmış olacaktır.

Görüldüğü gibi AB gelecekte burjuva demokratik prensipleri ile dahi kalmayı düşünmemektedir. Çünkü kısmi oranda hakların teslimi demek olacak bu sistem biçimiyle de arzuladığı çıkarların azamisini elde edemeyeceği korkusunu çekmektedir. Bu sebeple ve korkuyu bertaraf ederek, kurtulmak istemektedir. Ve bu sebeple anayasa zaruri bir aparat olarak hayata geçirilmek istenmektedir.